

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.

GAL. 1:8.

No. 1.	Abonnementsprijs per jaar:	4 ^{de} Jaargang
1 Jan.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika 1,00.	1899.

Hebt elkander lief.

„Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijnen broeder niet liefheeft, blijft in den dood”. Deze woorden werden door den Apostel Johannes aan diegenen geschreven, die leden van de Kerk van Christus waren geworden, en de liefde, waarvan hij spreekt, kenmerkt de Heiligen van alle tijdperken in hunne betrekkingen tot elkander. Dewijl zij de wetten en verordeningen van het Evangelie gehoorzaamd hebben, zijn hunne harten met eene liefde voor hunne broeders vervuld, die zelfs de banden der liefde, welke tusschen familieleden bestaat, overtreft.

Deze toestand, die door de inspiratie van den Geest van God in het leven geroepen werd, heeft de Heiligen der laatste Dagen, zooals het eens met de vroegere Heiligen het geval was, tot eene eenigheid tezamen gebonden, welke voor hen in vele wederwaardigheden eene bron van sterkte en troost is geweest en welke hen geholpen heeft, menige moeielijkheid te overwinnen. Hij was het fundament van hunne kracht en de oorzaak van hunnen vooruitgang in de kennis des Heeren, dewijl zij daardoor nader tot Hem gebracht werden. Alle menschen hebben nochtans hunne zwakheden, en degenen die het Evangelie aangenomen hebben, zijn van dezen regel niet uitgesloten. Wanneer zij vlijtig en getrouw zijn in het onderhouden van de geboden Gods, is hun staat als Heiligen van genoegzame kracht om hun macht over de verzoeking te verleenen en hen van het booze te bewaren. Maar er zijn altijd sommigen, die in hunne waakzaamheid somtijds nalatig zijn, en de tegenpartijder is spoedig bereid om van de gelegenheid gebruik te maken. Dit is de oorzaak waarom velen, bijna buiten hun weten, met een gevoel van nijd tegen hunne naasten vervuld zijn en zij gevoelen neiging om hunne handelingen te laken. De bedriegelijke invloed van eene begeerte om den goeden naam van

zijn broeder te benadeelen of kwaad van hem te spreken krijgt vasten voet en de liefde begint daardoor kouder te worden. Zoo dra dit verstorende element in de gemeenschap der Heiligen insluipt, is er iets niet in orde met diegenen, die zich door hetzelfde laten influenzeeren.

Er is geen gebod van het Evangelie, dat van de Heiligen verlangt in het booze in te willigen of zich aan hetzelfde te onderwerpen. Het is hun plicht, standvastig tegen onrecht doen te strijden en alle soort zonde te wederstaan. Doch daardoor wordt niemand gerechtvaardigd om over een ander in het gericht te zitten, alleen omdat deze eene eigenaardigheid heeft, waaraan de eerste niet gewend is, of omdat zijne handeling met diens zienswijze niet in nauwkeurige overeenstemming is. Wanneer deze eigenaardigheid of handeling niet rechtstreeks tegen een beginsel van waarheid inwerkt, is er geen rede tot veroordeeling van dezelve. Misschien zou, na eene nauwkeurige onderzoeking, de schijnbare balk slechts blijken de schaduw van den splinter te zijn in de onmiddellijke nabijheid van het gezichtspunt.

Vele menschen zijn gelijk een lastig kind, dat aan het genezen is van eene zware ziekte. Terwijl het nog onder den invloed van pijn en groote zwakheid is, die het gevolg zijn van de ziekte, is niemand in staat het te bevredigen of hetzelfde in eenig opzicht vreugde aan te doen. Hetgeen hem schijnbaar voor een oogenblik vreugde gaf, zou reeds in het volgende oogenblik tegenovergestelde gevolgen hebben. Er zijn ook volwassen menschen die met eene zekere verdrietelijkheid geslagen zijn, waardoor zij voor degenen die met hen in aanraking komen, zeer onaangenaam worden en waardoor zij zichzelf ernstig schade berokkenen. Wat hunne medemenschen ook beginnen, het heeft altijd iets in zich dat hun niet bevalt en zij ergeren zich daaraan en worden toornig. Zij zijn niet dankbaar voor hetgeen men voor hen doet, zij hebben er integendeel altijd iets op aan te merken. Zij gaan zoover, dat zij dengenen die oprecht trachten hun goed te doen en hun opmerkzaamheid te toonen, kwade bedoelingen toe schrijven. Zij worden door den staat van het weder misnoegd en drukken hunne ontevredenheid uit door zich tegenover anderen boosaardig te toonen. Ongelukkig zijn zij nog erger dan een verdrietelijk kind want als de ziekte het kind heeft verlaten, is het vroolijk en vergevingsgezind, maar de chronische murmureerder is geen van beiden.

Niemand, die zich overgeeft aan den geest van kwaadspreken, kan van het licht van het Evangelie vervuld zijn. Wij kunnen onmogelijk nalaten het goede in acht te nemen en in eene ziekelijke begeerte altijd het booze waar te nemen, tevredenheid vinden. De neiging om fouten en zwakheden in anderen te zoeken, die oprecht trachten een rechtvaardig leven te leiden, kan die liefde voor onze broederen en zusters niet begeleiden, die ons in staat stelt, uit den dood in het leven te komen. Wij streven niet onze plichten als Heiligen te vervullen, indien wij altijd gelegenheid

zoeken om over anderen te klagen. Dit is het beginsel dat de geliefde discipel leerde, toen hij de hierboven aangehaalde woorden sprak en hij voegt er bij: „Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben, en Zijne geboden bewaren”. 1 Joh. 5 : 2.

Daar de goddelijke Meester deze leer verstond en de zwakheid des menschen om kwaad van zijnen naasten te spreken en hem te benadeelen, kende, vatte Hij zijne leeringen in de volgende woorden samen: Laat af van allen twist; hebt elkander lief; zijt vereenigd. Aan de leeraars die naar de orde van de Kerk tot een ambt beroepen waren en die door het uitoefenen van hetzelfde met iedere familie en ieder lid in aanraking kwamen, beval Hij toe te zien, dat noch goddeloosheid, noch moeielijkheden onder elkander — noch leugen, laster of kwaadspreken in de Kerk zouden heerschen.

Toen Hij na Zijne opstanding aan de bewoners van het westelijke halfroond verscheen, die „andere schapen” waarvan Hij tot Zijne discipelen in Jeruzalem had gesproken, schaarden zij zich om den verzezen Verlosser en aanbaden Hem. De zegenende woorden des levens vonden gewillige ooren en Zijne eerste vermaningen waren:

„Want voorwaar, voorwaar zeg ik u: Hij, die den geest van twist heeft is de mijne niet; maar is van den duivel, die de vader der twist is, en hij hitst de harten der menschen op om met elkaar in toorn te twisten. Ziet, dit is mijne leer niet om de harten der menschen tot toorn tegen elkaar te verwekken; maar dit is mijne leer, dat zulke dingen zouden ophouden.” 3 Nephi 11 : 29, 30.

De leer van Christus is de leer des vredes. „Ziet toe dat gij elkander lief hebt”, is Zijn gebod en „houdt op met elkander kwaad te spreken”, Zijne wet tot het volk. Hierdoor wordt het gebod der liefde — de reine liefde van Christus — in praktijk gebracht, en zonder dezelve, zegt Paulus, zijn wij aan een klinkend metaal en eene luidende schel gelijk, zelfs indien wij ook de talen der menschen — of der engelen spraken.

Na de verschijning van den Zaligmaker onder de Nephieten genoot het volk gedurende vele jaren eenen hemelschen vrede; de heilige Schrift zegt dat „er geene twisten en verdeeldheden meer onder hen waren en dat een iegelijk rechtvaardig met zijne naasten handelde”. Wonderbare werken werden door de discipelen des Heeren gewrocht, zij genazen de kranken, wekten de dooden op en deden vele wonderen. Er was geen haat of strijd, of boosheid onder hen, omdat de liefde Gods in hunne harten woonde. En terwijl de profet dezen heerlijken staat van zaken beschrijft, roept hij vol verrukking, om zijne vreugde uit te drukken: En er konde zekerlijk geen gelukkiger volk onder het gansche volk zijn, hetwelk door de hand Gods geschapen was”. Dit gebeurde, omdat zij eensgezind waren, als kinderen des Heeren en erfgenamen van het rijk van God.

Hetgeen voor 1800 jaren onder de Nephieten eene mogelijk-

heid was, kan ook van de Heiligen der laatste Dagen verlangd worden, in zooverre zij dezelfde wetten gehoorzamen. Zulke toestanden kunnen 'echter door stervelingen niet in een oogenblik verkregen worden, zij komen niet door eenen wenk, maar zij vereischen ernstig werken en een vast geloof. Als afzonderlijke leden zijn wij er verre van, voor die toestanden gereed te zijn. Maar wij kennen de middelen, waardoor zij tot stand gebracht werden en wij zijn in het bezit van dezelfde gaven, autoriteit en macht van het Evangelie, welke de Nephieten bezaten. Het is al onze ijverigste pogingen waard, om den toestand te bereiken waarin zij zich verheugden. Een gewichtige schrede nader tot het bereiken van dat doel, eene schrede waarvan de zegen niet kan wegblijven, is, dat wij ophouden over onze naasten kwaad te spreken en dat wij ons met meer vlijt er op toelaggen de liefde voor God en voor onze naasten vast in onze harten te gronden, opdat iedere tegenwerkende invloed daaruit moge verbannen worden. *Der Stern.*

Ik zal vergelden.

De jonge man of vrouw die voor de eerste keer rondom zich ziet, om het leven en zijne geheimzinnige beteekenissen waar te nemen, leest de les daarvan met zwakke, onvolmaakte oogen. De jonge ziel die de onmiddellijke belooning verlangt voor elke handeling, goed of slecht, ziet de langzame, bewegende machten der natuur en de Wet op den troon gezeten achter die geweldige macht en hij roept uit, o, wat een onrechtvaardigheid is er in deze wereld! Mijn zoon, Hij ziet alles, weet alles, en gij noch uwe broederen kunt Zijne volmaakte macht ontkomen.

De open deur van de keuken bevond zich tegenover de landerijen en stallen op dien helderen zomernamiddag, vele jaren geleden, in een der grootere dorpen van Utah en in de lage keuken stond een jong meisje te strijken. De hitte van den haard en de heete, verstikkende atmosfeer van den laten zomernamiddag hadden hare natuurlijk bleeke wangen met een rozigen blos gekleurd.

Theresa Golding had slechts weinige woorden voor een ieder van hare vrienden en alleen haar eigen moeder vermoedde het hartzeer, waarmede het jonge meisje den langzamen gang van haren zwaren arbeid met gelijken tred verrichtte.

Het huis stond op een groot, half bebouwd stuk grond, en ofschoon er vele jonge boomen geplant waren, was er weinig schaduw, want alles was nieuw in het Graafschap. Drie kamers beneden en een lange, lage zolderkamer was al de ruimte die er was; en in dat huis speelden en werkten twaalf drukke, ijverige, ruwe en rustelooze kinderen. Heen en weer liep het vermoeide-meisje, nu en dan ophoudende om met verlangende peinzende oogen uit te zien, terwijl zij voorbij het eenige raam ging dat op de straat uitzag.

„Hoevele dagen is het, Theresa, sedert Marvin hier het laatst geweest is?” vroeg de moeder.

„Heden tien dagen” antwoordde het meisje achteloos.

Tien lange, eindelooze dagen, in welke het leven opgehouden

had leven te zijn en het alleen bestaan was. De eerste twee dagen had zij tot zichzelf gezegd, dat hij in den avond zoude komen en wederom des avonds had zij haar hart beloofd, dat hij in den morgen komen zou; want was hij daar niet iederen dag geweest en somtijds twee keer per dag, vanaf dien gelukkigen dag in Maart, toen zij elkander hunne trouw beloofd hadden? En hij zou zekerlijk komen.

Maar de dagen wachtten en verwachtten met haar en zelfs de wijzers, van de ouderwetsche in den hoek staande klok schenen met eindeloze traagheid te gaan, als 't ware in overeenstemming met hare wakende oogen.

Tien dagen en hij had nog geen teeken van zich laten hooren. Zij was zeker dat geen tien jaren van haar later leven half zoo lang zouden zijn als die vreeselijke, vervelende tien dagen.

„Hier komt Marvin,” gilte Mattie, het meisje van zes jaar, terwijl zij haar hoofd binnen de deur stak om de aankondiging te doen.

Theresa's hand ging naar haar hart, daar het eensklaps ophield met kloppen en hare moeder stond onwillekeurig op en hield haar vast, als om te verhoeden dat zij voorover op den vloer zoude vallen.

De jonge man stond buiten de deur, op de lage zware trap, zijn hoofd ontbloomt in de heete zomerzon en zijn gezicht zoo bleek als het gezicht van een geest.

De kinderen, zijne beste vrienden, drongen zich rondom hem met vragen en sommige sluwe, pijnlijke opmerkingen, zooals kinderen die niet buiten familiegeheimen gehouden worden, altijd maken.

Hij trok ook onwillekeurig zijne hand op naar zijn borst en knoopte zijn vest dichter vast, als om de pijnlijke hijgingen te bedwingen, die zijne spraak belemmerden.

„Ik zoude gaarne Theresa een oogenblik zien, Juffrouw Golding, indien het u niet schelen kan.”

„Wel zeker, Mart, gij kunt haar zoo lang zien als gij wenscht, en zijt welkom.”

De jonge man kleurde en was daarna nog doodelijker bleek dan van te voren.

„Ik zal haar niet langer dan een oogenblik ophouden,” antwoordde hij met moeite.

„Wel, gij kunt doen zooals gij zelf wilt, Mart Grant; het is mij om het even; en indien u en zij tevreden zijt, ken ik niemand die het recht heeft zich daartegen te verzetten.”

Het meisje had haar strijkijzer op den haardsteen neergezet voor de gloeiende kolen, had haren zonnehoed opgezet, en nu stond zij aan de deur en keerde zich nog slechts om, om tot hare moeder te spreken, terwijl zij fluisterde:

„Moeder, mij dunkt, wij zullen achter de hooistapels gaan; het is daar stiller dan elders. En zeg, moeder, probeer de kinderen hier te houden, want zij beletten ons een woord te zeggen, indien zij daar komen.”

De moeder beloofde dit, en de twee jonge menschen, gekleed in eenvoudige, alledaagsche, eigengesponnen en eigengemaakte kleederen, gingen uit in de eenvoudige, ruwe, alledaagsche landerijen, en toch leefden zij door het stille, poëtische treurspel dat tot menschen van alle klassen komt, waar liefde en zonde, en bittere ondervinding plaats vindt.

De jonge man ging vooruit; en vond een koele, schaduwrijke plaats achter den versten hooistapel, hij veegde de wilgen en stokken weg, daar gelaten door de spelende kinderen; en toen het meisje neerzat, hurkte hij zich naast haar, zijn hoofd tusschen zijne handen, en beiden tusschen zijne opgehevene knieën.

„Tess, ik veronderstel, u dacht dat ik u vergeten had, niet waar?”

„Misschien wel,” antwoordde zij ontwijkend.

„Wel, dit is niet zoo, en wat dat betreft, kan ik u nooit vergeten, noch in dezen tijd, noch door alle eeuwigheid.”

De lage, diepe, trillende hartstocht in den toon zijner stem traden haar eigen ziel binnen en terwijl hij eene pijnlijke snaar van medelijden voor hem en zijn onbekend verdriet aanraakte, verwekte hij toch in haar hart een lied van lof en dankbaarheid, dat zij hem deze verrukkelijke belofte konde hooren herhalen.

Zij hield een weinig, daar hare eigen aandoeningen haar overstelpen, en toen antwoordde zij vriendelijk:

„Dat hoor ik u gaarne zeggen, Marvin.”

„Denkt gij dat ik ooit iets anders konde zeggen?” Hij keerde zijne verwilderde, met bloed doorloopen oogen op haar, en zijne handen verwrongen zich pijnlijk, terwijl hij haar met gebogen hoofd aanzag.

„De Heere zij mij genadig Theresa, maar ik zou tien duizend jaren willen geven, om u in mijne armen te nemen en u een oogenblik te toonen, hoe mijn hart verlangt naar eenen kus van uwe lippen.”

Het meisje was altijd bescheiden en ingetogen, maar zij was zelf zoo verlangend naar die heerlijke, minnaarachtige omhelzing, dat zij bedeest fluisterde:

„Wat is er, dat u kan verhinderen het te doen, Mart?”

Voor antwoord boog de jonge man wederom zijn hoofd in zijne handen, en een stroom van drooge, hevige snikken schudde zijn geheelen vorm.

„Wat scheelt er toch aan, Marvin?” vroeg het meisje wan hopig, nadat zij eenigen tijd gewacht had om te zien of hij zijne aandoening niet zoude beheerschen en tot haar spreken.

Hij hield op met snikken toen zij sprak, alsof hij het met geweld overwon, en hief toen zijne handen boven zijn hoofd, en zeide op hartverscheurenden toon:

O, Theresa, ik ben een verloren, goddeloos, ongelukkig man. Ik ben niet méér waardig u aan te raken dan de slechtste ongelovige, die deze straten bewandelt.”

De leden van het meisje verstijfden, en hare stem was ruw en gemeten, terwijl zij langzaam zeide:

„Ik zoude gaarne weten wat u bedoelt, Marvin Grant. Uw spreken is mij in het geheel niet aangenaam. Indien gij iets te vertellen hebt, doe het dan. Het kan niet erger zijn dan gij mij doet vermoeden.”

„Gij kunt u niet voorstellen hoe erg het is, Tess. En ik veronderstel niet, dat gij ooit weer tot mij spreken zult, wanneer ik u de waarheid vertel, zooals ik gekomen ben om ze u te vertellen. Ik zal niet eenig ding voor u verbergen, en gij zult zien, dat ik weet waarover ik spreek, wanneer ik zeg, dat gij mij spoedig erger zult haten dan een slang.”

Het meisje zeide niets, maar hare blauwe oogen zetten zich uit, en haar gezicht verloor al zijne roode kleur, die zij van haren laatsten arbeid en de liefderijke aandoeningen verkregen had, die haar zoo overweldigd hadden.

„Ik wensch u te vertellen, Theresa, dat ik niet langer de reine, deugdzame man ben, dien ik was toen gij voor het eerst zeidet, dat gij mijne vrouw wildet worden. Ik heb het schoonste op aarde verloren, en dat is mijne kuisheid. God weet echter wat het mij gekost heeft.”

Het arme meisje aan zijne zijde scheen ineen te krimpen en te beven, alsof een onzichtbare stroom van winterlucht haren slanken vorm koud had gemaakt. Maar hare lippen waren stom, en alleen de harde glans van hare oogen gaven te kennen, hoe hevig haar lijden was.

„Ik kan gevoelen hoe gij ineen krimpt en beeft, Tess, en het verwondert mij niet, want ik ben sedert dien tijd door de diepste diepten der hel gegaan. Ik heb gehuiverd voor mijzelven in den nacht, en mijzelven gehaat in den dag met al de macht van mijne ziel. Ik heb gerild en geschud, wanneer de heete lucht op den middag mijn ongevoelig vleesch scheen te verschroeien. O, gij behoeft niet te probeeren uwe walging voor mij te verbergen, want ik gevoel de minachting meer dan gij ooit kunt doen.”

Zij luisterde met sombere ongevoeligheid naar zijne geweldige betichtingen aangaande zichzelf en zij wenschte dat haar keel niet zoo droog en gezwollen ware, zoodat zij spreken konde om hem te verzoeken, haar de geschiedenis te vertellen en op te houden met zulk nutteloos uitvaren. Zij wenschte de geschiedenis te hooren, de geheele, ellendige, verdoemlijke geschiedenis. Zij vergat, dat zij een bescheiden, nederig meisje was. Zij herinnerde zich alleen, dat zij eene vrouw was, met de kracht eener vrouw om te lijden en te verduren. Zij verlangde het recht om te weten, hoe het was dat hare liefde gehoord en haar vertrouwen verraden was. Maar zij kon niet spreken.

De jonge man was stil gedurende vele minuten, als om haar eene gelegenheid te geven om te spreken, maar zij bracht geen klank voort, noch bewoog zij zelfs een vinger. Het stilzwijgen werd zoo drukkend dat de jonge man ten laatste uitbarstte, als om zijne eigen gedachten te dooden met geluid, met praat van den een of anderen aard.

„Gij verwijt mij niet; gij vervloekt mij niet; gij vraagt zelfs niet, wat ik bedoel met zulke praat. Maar ik weet, dat gij het gevoelen moet, Theresa, ik weet het.”

Een oogenblik ophoudende om de droogheid van zijne keel te overkomen, ging hij voort.

„Ik zeide dat ik u alles dienaangaande zoude vertellen en ik zal het doen. Ik verwachtte echter niet, er zulk knoeiwerk van te maken. Ik dacht u juist hier buiten te roepen en u dan in zes woorden de geheele geschiedenis te vertellen en dan heen te gaan met uwe vloeken op mijn hoofd. Maar nu ik hier ben, kan ik mij niet meer van u wegrukken, het is alsof gij een magneet waart en ik een lomp, levenloos, dood stuk ijzer. O, Heer, Theresa, mijn hart zal breken.”

Nog eens hield hij op en zijn hoofd tusschen zijne handen en knieën houdende, als om haar beschuldigend gelaat buiten zijn gezicht te houden, ging hij voort op een somberen, levenloozen toon.

„Ik veronderstel, dat gij weet dat Cyndie Barlow sedert twee of drie jaren getracht heeft mij op haar verliefd te doen worden. Gij behoeft niet verwonderd te zijn, dat ik op deze wijze spreek, alsof ik geen bescheidenheid had. Ik heb dit nu niet, niet een greintje. En ik zou denken dat de geheele stad zien kon, hoe zij mij heeft nageloopt en getracht heeft om mij van haar te doen houden. Ik ben er zoo moede van geweest, dat ik lang geleden al van huis wilde loopen; en ik zou het ook gedaan hebben, indien ik niet wegens u gebleven was. Wel, het maakt nu geen verschil, ik kan nu weg loopen, zonder dat iemand mij terughoudt. Ik zal uwe onschuldige ooren niet bezoedelen met het vertellen van de geheele verschrikkelijke geschiedenis, want gij weet niets aangaande mannen en hunne duivelsche, goddelooze hartstochten. Laat het genoeg zijn te zeggen, dat Cyndie verleden Maandag vóór een week naar het hooiveld kwam, zooals zij dikwijls deed en ons mannen eene kruik van haar sterk, eigen gemaakt bier bracht. En nadat wij een tijd gesproken hadden — wel, ik verloor mijn verstand en wat slimmer was, ik verloor alles wat een man lief heeft — mijne deugd. O, ik weet, hoe lafhartig het is om zelfs te denken, dat eene vrouw de schuld was. Ik weet dat een man aan het hoofd moet staan van de vrouw, in deugd zoowel als in alle andere dingen. Ik weet ook, dat ik van de vervloekte plaats gevluht moest hebben met meer dan begeerige voeten. Maar — wel — ik deed het niet. Ik wil u niet vragen, te bedenken dat Cyndie zes jaren ouder is dan ik, noch dat zij een min of meer slechten naam heeft sedert verscheidene jaren. Natuurlijk, dit alles maakt mij niet vrij; ik weet dat. Maar, Theresa, ik zou zelfs het bloed uit mijn hart willen geven, op dit oogenblik, om dat eene uur tijd te ontdoen. Ik zou gaarne het mes in mijn eigen hart stooten en verspillen het bloed hier aan uwe voeten, indien ik op deze wijze de vreeselijke daad goed konde maken.

(Wordt vervolgd),

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Van het Oude in het Nieuwe.

Het licht van het oude jaar achttien honderd acht en negentig is uitgegaan; dat van het nieuwe, achttien honderd negen en negentig, met al zijne pracht en wonderlijke schoonheid, alhoewel in stilte en zonder groot geluid, of bemerkbare en uiterlijke bewegingen, heeft positief en met verbazende onverzettelijkheid zijne stralen al op en uit doen gaan.

Gewoonte, omstandigheden, noodzakelijkheid en de aard der levenszaken doet ons bij deze gelegenheid en verwisseling — het oude voor het nieuwe — telkens stil staan, als het ware, om rekening te houden; een blik vooruit, in zooverre dit mogelijk zij, in de verborgene en donkere toekomst en terug in het bittere óf zoete verledene te slaan; wat men verricht heeft en op welke wijze men datgene, wat nog te voltooiën staat, aanvaarden zal.

Wij zijn dan ook geene uitzondering van den regel en dien-tengevolge, wanneer wij van het gepasseerde jaar en het daarin volbrachte werk spreken, dan is het met veel, zeer veel dankbaarheid tot God, den Eeuwigen Vader, dat Hij ons het groote voorrecht heeft geschonken om, door onze zwakke poging en den 3den jaargang van ons Half-Maandelijksch Tijdschrift, *De Ster*, geboren en in het leven te zien geroepen en ook tevens dit, het eerste nummer van den 4den jaargang te zien verschijnen onder zulke gunstige omstandigheden en moedverwekkende vooruitzichten.

Ons doel is geweest om, voor de Heiligen en zoekers naar waarheid, die *de Ster* lezen, de meest geschikte, door de hoofden en leiders der Kerk gehouden redevoeringen in *de Ster* te doen verschijnen; alsmede uittrekselen van andere tijdschriften; het aller belangrijkste binnen- en buitenlandsche nieuws en mededeelingen; de meest leerzame en verheffende lectuur, geschreven door mannen van de Kerk en zelfs al datgene, waarin onze waarde intekenaren de meeste belangstelling hebben en vooral hetgeen hen in nadere kennis zou doen geraken met Hem, dien wij te te dienen en te gehoorzamen hebben; opdat een ieder zich daardoor mocht verheffen, verbeteren en minder wankelbare voornemens in zijn hart verwekken tot streven en najagen van het goede, teneinde zalig te worden. Of wij wel ons doel in dit opzicht bereikt hebben of niet, zullen wij aan de beoordeeling van onze geachte lezers overlaten; zoo deze beoordeeling ten onzen gunste moge zijn, waardoor het blijken zal dat *De Ster* haar oogmerk, zooals wij hierin te kennen geven, niet gemist heeft, dan is het ons grootste verlangen en zal immer zijn, D. V., om op dezelfde

wijze te blijven voortgaan, opdat een iegelijk spijzen en voedsel hieruit trekke ten eeuwigen leven.

Wanneer men de moeite wil doen om *De Ster* in haren zendingsgang gade te slaan, en ziet wat een ontzettend groote hoeveelheid licht hare stralen verleenen, dan zal men al heel spoedig tot de overtuiging komen, dat zij een inderdaad onmisbaar middel is in het verkondigen en bekend maken van het nimmer weer te worden weggenomen en eeuwige Evangelie. En om deze reden zouden wij zeer gaarne willen, dat onze tegenwoordige abonneenten, in zooverre tenminste dat zij belang stellen in het uitbreiden van de waarheid, alle redelijke en behoorlijke pogingen in het werk stellen om ook dit groote waarheidverspreidings-middel eene plaats te doen vinden en innemen bij den haard van een ieder hunner naasten.

Aangezien ons Tijdschrift in zulk een nauwe verwantschap staat met deze Zending en datgene, wat binnen hare grenzen geschiedt zoude het indien al de verschillende Conferentie-rapporten ons waren geworden en de boeken en zaken der Zending tot zooverre waren gekomen om zulks mogelijk te maken — niet ontijdelijk wezen om eenige verklaring te doen van de werkzaamheden daarin verricht gedurende het afgelopen jaar, doch, zooals reeds gezegd, dat dit heden nog onmogelijk is, laten wij het als voldoende beschouwen om in het algemeen te zeggen, — totdat een volgend nummer zal gedrukt wezen, wanneer wij in staat hopen te zijn ons jaarlijksche verslag te maken, — dat wij door de onmisbare zegeningen, ondersteuning en goedkeuring van Hem, die het leven en de bekwaamheid verleent en ook door de getrouwe en onwankelbare medewerking der Heiligen, ons beroemen kunnen op het in alle opzichten voorspoedigste jaar sedert het, zelfs het vroegste bestaan der zending in dit land. Dit is ontzettend veel gezegd, ontzettend veel, toch is het een ontegensprekelijk feit, een feit ook waarvoor wij geen stof tot dankbaarheid genoeg hebben, namelijk, omdat de Heere zoo overvloediglijk wasdom gegeven heeft op alle onze werkzaamheden en dat de goede vruchten derzelve zoo menigvuldig en blijkbaar zijn.

Ziet, hier is het bewijs andermaal geleverd, n.l., dat wanneer wij God zoeken willen en onze plichten tegenover Hem immer en altoos in alle opzichten betrachten, wij geenzins beschaamd zullen uitkomen. Het is daarom dat ook ons aanhoudend gebed, dat wij dit, zoo min in de nog onontdekte toekomst als in het bittere of zoeter — naar gelang dat wij gehandeld hebben — verledene, niet uit onze herinnering zullen laten verdwijnen.

Alvorens te eindigen, verlangen wij allen hartelijk te feliciteeren en een allergelukkigst en voorspoedig Nieuw Jaar toe te wenschen en hopen dat, indien er iemand één rechtvaardigen onvervulden wensch in het oude jaar overgehouden heeft, dat dan de schade, met alles wat er opnieuw te wenschen overblijft, in den loop van dit jaar zal worden aangezuiverd.

Groetenis.

Aan de Heiligen der laatste Dagen in geheel Europa:

Wij, uwe Broederen en mede-arbeiders in het werk van Christus, zijn door het Presidentschap van de Kerk gekozen en aangesteld om Ouderling Rulon S. Wells en raadgevers op te volgen in het Presidentschap der Europeesche Zending; en terwijl wij dit beheer en den ons overgedragen arbeid aannemen, doen wij dit met diepe nederigheid, met een levendig besef van de verantwoordelijkheden, die deze aanstelling met zich brengt, en van de gebiedende noodzakelijkheid dat wij de ondersteuning van onzen Hemelschen Vader zouden hebben en het onfeilbare licht van Zijnen Geest om ons in onzen arbeid te leiden, opdat wij spoedig mogen zijn.

Terwijl wij de leiding en het opzicht der zendingswerkzaamheden van de Heiligen der laatste Dagen in deze landen aannemen, kunnen wij niet anders dan bevredigd gevoelen over den voorspoedigen toestand, in welken de Zending door onze voorgangers aan ons overgegeven wordt, en wij zijn dankbaar voor de stelselmatigheid zoowel als kracht, ijver, ernstigheid en nederigheid, welke de werkzaamheden van de Ouderlingen kenmerken, zoo ver als wij de gelegenheid gehad hebben er mede bekend te worden; en terwijl wij niet persoonlijk met u allen bekend zijn, vragen wij u of gij niet op ons als vreemdelingen wilt zien; maar dat gij ons dezelfde liefderijke hulp, vertrouwen en gemeenschap wilt geven, die gij zoo milddadig aan onze broederen bewezen hebt; die ons in deze plaats en bediening zijn voorafgegaan.

Wij betreuren dat onze hooggeachte metgezel in het Presidentschap, Ouderling James L. Mc. Murrin, voor eenen tijd onvermijdelijk terug gehouden is door andere verantwoordelijkheden, maar wij hopen hem spoedig te verwelkomen.

Intusschen terwijl de conferenties plaats hebben, hopen wij dezelve te bezoeken en met de broederen van het Priesterschap bekend te worden, alsook met de zaken en den toestand van de zending en de Heiligen in het algemeen.

Het werk waartoe de Ouderlingen zijn aangesteld — dat is, het Evangelie van bekeering te prediken tot hunne medemenschen — is een arbeid van liefde, iets dat, gelijk de deugd, zijne eigene belooning is.

Opdat goed gevolg bereikt en de eenigste belooning verkregen moge worden die op dezen arbeid volgt, is het noodig voorbeeldig te zijn in ons leven, en zoo veel mogelijk de beginselen, die wij gezonden zijn om te prediken, in praktische werking te brengen. Laat ons daarom geheel en al doordrongen zijn met den geest en het oogmerk van onze roeping, en stipte onderhouders zijn van al de voorschriften en raadgevingen, welke God gegeven heeft voor de regeling van het leven van Zijne Heiligen; dat de menschen, onze werken ziende, geleid zouden worden — indien niet „om God

te verheerlijken” — tenminste om het stelsel te onderzoeken, waarvan wij de zwakke verdedigers zijn.

Eindelijk, broeders en zusters, zijt ernstig in de verspreiding van het Evangelie en dapper in de verdediging van hare beginselen. Maakt gebruik van elke geschikte gelegenheid om hetzelfde bekend te maken. u altijd herinuerende de vermaning van onzen Zalig maker, „Zijt dan voorzichtig gelijk de slangen, en oprecht gelijk de duiven”; en weest verzekerd, dat gij onze hartelijke medewerking en hulp in elk goed woord en werk hebt, en met den geest des Heeren om ons te leiden en Zijnen zegen op onze pogingen, kunnen wij in goede gevolgen niet falen.

Dat wij dus gezegend mogen worden, is de oprechte begeerte en ernstige bede van uw broederen en mede-arbeiders in het werk der waarheid,

PLATTE D. LYMAN,

HENRY W. NAISBITT.

Mill. Star van 15 Dec. 1898.

Het Woord der Wijsheid.

Het Evangelie, zegt ons Paulus, is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft.” Het Evangelie dat opnieuw geopenbaard is in deze eeuw, voorziet niet alleen in eene zaligheid voor de wereld hiernamaals, maar ook voor de tijdelijke zaligheid van degenen die het aannemen en zijne voorschriften in praktijk brengen. Onder anderen raad die gegeven is voor de tijdelijke welvaart van Zijn volk en daardoor ook voor hunnen geestelijken vooruitgang, openbaarde de Heere, door den Profeet der laatste Dagen, het Woord der Wijsheid, waarvan Hij zegt, dat het is „Gegeven als een grondbeginsel, waaraan eene belofte is toegevoegd, en dat kan onderhouden worden door de zwakken en ook door de zwaksten der Heiligen, die Heiligen genoemd worden of kunnen worden genoemd.” In deze openbaring is eene beperking geplaatst op het gebruik van sterke dranken, tabak, heete dranken en het overmatig gebruik van vleesch als voedsel; en de volgende beloften zijn gemaakt op voorwaarde van gehoorzaamheid aan dezelve:

„En alle Heiligen, welke deze woorden zullen ter harte nemen en betrachten, alsook de geboden gehoorzamen, zullen ontvangen: gezondheid in hun lichaam en kracht in hunne beenderen;

„Zij zullen wijsheid bekomen en eene uitgebreide kennis, ja ook verborgen schatten;

„En, zullen loopen en niet vermoeid worden; wandelen en niet uitgeput worden;

„En Ik, de Heere, geef hun de belofte, dat de engel der verwoesting hen niet zal slaan, evenmin als eertijds de kinderen Israëls in Egypte.”

Wat grootere zegeningen van een aardsche natuur kon de Heere aan het menschdom geven? Niettemin hoe velen van

degenen die aanspraak maken op den naam van Heiligen, zijn gewillig al hun recht op deze beloofde zegeningen te verbeuren ter wille van een weinig tijdelijke bevrediging van de onnatuurlijke begeerten die verkregen zijn geworden, voor deze verboden dingen!

De Heere heeft in de samenstelling van Zijne kinderen iedere noodige hoedanigheid geplaatst, die, indien deze behoorlijk verzorgd en ontwikkeld wordt, hen in het celestiale koninkrijk kan leiden, maar het is aan den vrijen wil van iederen persoon overgelaten om deze hoedanigheden te volmaken of te vernalatigen of hunne snelle ontwikkeling te verhinderen door het gebruik van die dingen waarvan Hij, in Zijne genade, gezegd heeft, dat zij niet goed zijn voor den mensch. Ons wordt gezegd in de openbaringen der laatste dagen, dat „De heerlijkheid van God verstand is”, en dat niemand zalig kan worden in onwetendheid. Indien dit waar is, zal verstand de heerlijkheid des menschen zijn en het betaamt ieder Heilige der laatste Dagen, zich van alle dingen te onthouden die op eenige wijze zijnen vooruitgang zouden belemmeren in wijsheid en kennis die betrekking heeft op het plan van zaligheid, opdat hij zich geschikt moge maken voor den omgang met diegenen welke hunne kleederen gewasschen en wit gemaakt hebben in het bloed des Lams.

Deze verboden dingen zijn niet alleen nadeelig voor den tijdelijken en geestelijken vooruitgang, maar zij benadeelen de gezondheid en zijn erger dan de verkwisting van het geld dat voor dezelve betaald wordt.

Er is eene andere zijde tot het onderwerp, die in overweging zoude moeten genomen worden. De Zaligmaker zeide, dat de dienstknecht die den wil zijns Heeren wist en niet deed, met vele slagen zoude geslagen worden. Wie kan redelijkerwijze een antwoord verwachten op zijne gebeden voor sterkte van geest en lichaam om de plichten van het leven te volbrengen en wijsheid om hem recht te leiden, wanneer hij willens en wetens de wetten overtreedt, op welke die zegeningen beloofd zijn? Evenzoo goed zou een kind van zijne ouders kunnen verwachten, hem voedsel te geven, wanneer hij het herhaaldelijk onder zijne voeten vertrapt en om meer vraagt. De Zaligmaker zeide, „Gij zult den Heere, uwen God, niet verzoeken.” De laatste belofte is, dat de verwoestende engel hen voorbij zal gaan, zooals de kinderen Israëls en hen niet zal slaan. Wat eene heerlijke belofte in vergelijking met de kleine opoffering, die vereischt wordt! Allen zullen zich herinneren, hoe de verwoestende engel de kinderen Israëls voorbijging in het land Egypte, toen zij de eenvoudige daad ten uitvoer brachten om de deurposten met het bloed van een lam te besprenkelen, terwijl allen die niet voldoende geloof hadden om zulks te doen, van hun eerstgeborene beroofd werden.

De er één natuurlijke vader of moeder, die niet gewillig deze dingen zoude opofferen, welke niet noodig zijn voor voedsel of dränk, of zelfs de benodigdheden des levens zoude opofferen, het leven zelf niet uitgezonderd; liever dan dat de verwoester hunne

huizen zoude binnen treden en een van hunne geliefden wegnemen?

De verwoester is uitgegaan in het land en het is wijsheid, dat degenen die den naam van Christus op zich genomen hebben, in heilige plaatsen staan, terwijl de gramschap en toorn des Heeren uitgestort zal worden op de goddeloozen.

Er zijn wachters op de muren van Zion, die het gevaar van verre zien en tijdelijk waarschuwing geven aan allen die naar hunne stemmen willen luisteren, en zich tot verdediging bereiden, eer de vijand hen aanvalt tot hunne verwoesting.

Er is geen twijfel dat voor degenen die van hunne kindsheid af aan het gebruik van deze dingen gewend zijn en waarschijnlijk de begeerten er voor gevoeld hebben, de strijd om te overwinnen moeilijk is en ernstig, en ongeholpen door den geest van God, zouden de pogingen zeer waarschijnlijk uitloopen op mislukking; maar door ijverig, getrouw en biddend naar goddelijke hulp te zoeken, met een ernstig besluit om te overwinnen, zullen „de zwaksten der heiligen, die Heiligen genoemd worden of kunnen worden genoemd” in staat zijn er in te slagen. De Heere vereischt niets van Zijne dienstknechten, dat zij niet in staat zijn te volbrengen.

Behalve de beloofde zegeningen, wordt er eene kracht ontwikkeld door den besloten weerstand aan de verzoeking, die al de worstelingen en opofferingen meer dan vergoeden zal, die noodig zijn tot het overwinnen van deze onnatuurlijke lusten, welke kracht een schild van sterkte zal zijn wanneer andere en waarschijnlijk grootere, verzoeken overwonnen moeten worden.

A. W. Mill. Star.

Amsterdamsche Conferentie.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Amsterdamsche Afdeeling der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 18 December 1898, in het gewone lokaal, De Wittenstraat 109-111.

Er waren tegenwoordig: Alf. L. Farrell, President der Nederlandsche en Belgische Zending; de Conferentie-President A. A. Hinckley en al de reizende Zendingelingen der Amsterdamsche Afdeeling; P. Roelofs, Conferentie-President en Ouderlingen B. Denkers, B. G. Thatcher, J. Draayer Jr. en A. Nibley van de Rotterdamsche Afdeeling; en Ouderlingen S. Springer en L. Venema van de Groningsche Afdeeling.

De morgen-vergadering werd geopend ten 10 uur. De volgende Zendingelingen spraken toen tot de vergaderden: S. Springer, J. Draayer Jr., L. Venema en B. G. Thatcher. Hunne getuigenissen waren vol van leven en zaligheid; de eerste beginselen werden zeer duidelijk verkondigd en vreugde werd in aller harten gebracht door leden te zijn van de alles overtreffende waarheid. Ook werden de algemeene autoriteiten der Kerk en het Presidentschap der Europeesche Zending door Ouderling A. A. Hinckley aan de gemeente voorgesteld, met Alf. L. Farrell, als President der Nederlandsche en Belgische Zending, A. A. Hinckley als Conferentie-President en

A. Roghaar, C. Wesson, A. Petterson, F. W. Thatcher en P. J. Graven als reizende Zendelingen van de Amsterdamsche Conferentie, alsmede het Presidentschap der vertakking Amsterdam, die allen eenstemmig in hunne roepingen erkend werden. Verder las hij het volgende statistiekverslag dezer Afdeeling voor en de werkzaamheden die in de laatste zes maanden verricht waren: Aantal districten, 2; Zendelingen: Zeventigers van Zion, 5; Ouderlingen, 1; lokaal Priesterschap: Ouderlingen, 6; Priesters, 4; Leeraars, 19; Diakenen, 9; leden, 220; totaal van het lokaal Priesterschap en de leden 258; kinderen onder acht jaar oud, 76; totaal aantal zielen (uitgenomen de Zendelingen van Zion) 335; personen aangekomen van andere afdeelingen, 1; Huizen bezocht met het eerste traktaatje, 2192: bij uitnoodiging, 337; aantal traktaten verspreid, 2910; boeken verspreid, 171; Evangelie-gesprekken met vreemdelingen, 1172; vergaderingen gehouden, 128; zondagscholen gehouden, 43; bijbel- of Theologische klassen gehouden, 16; zustervergaderingen gehouden, 24; personen gedoopt, 32; gestorven, 2; kinderen ingezegend, 9; personen verordineerd tot het priesterschap, 5; afgesneden, 3.

De namiddag-vergadering werd ten 2 ure gehouden. Ouderlingen H. B. Denkers en F. W. Thatcher bedienden het Heilige Avondmaal, nadat eerstgenoemde eenige oogenblikken gesproken had over de zegeningen die het gevolg daarvan zijn, indien wij het avondmaal met de rechte gevoelens nemen. De zendelingen K. Alkema, J. K. Meibos, A. Petterson en P. J. Graven spraken daarna tot de menigte over den afval van het Evangelie, de herstelling daarvan en de eeuwigdurende beginselen daarin bevat; zij wezen op de zegeningen die voor de gehoorzamen zijn weggelegd en vermaanden allen getrouw te blijven.

De avond-vergadering had ten 7 ure plaats. In deze vergadering spraken de zendelingen P. Roelofs, A. Roghaar, Pres. A. L. Farrell en A. A. Hinckley. Hunne toespraken waren vol van vermaning, om standvastig te blijven en Gods geboden te onderhouden. De leeringen van het zaligmakende plan werden andermaal op zeer duidelijke wijze uitgelegd en hoe door geloof de behoefte verkregen kan worden voor het Evangelie, daar ons dit met het hart en niet slechts met de lippen doet bidden.

De vergaderingen waren den geheelen dag zeer wel bezocht en het is niet te betwijfelen, dat allen hoogst voldaan huiswaarts keerden, daar Gods Geest in ruime mate vertegenwoordigd was. Ook was dit het geval in de Priestervergadering, die den volgenden dag gehouden werd, alwaar degelijke lessen gegeven werden, die niet anders dan vooruitgang en voorspoed beloven voor de zending, indien zij nagevolgd worden.

Pres. Farrell, P. Roelofs, B. G. Thatcher en J. K. Meibos zongen eenige quartets, waaronder in het bijzonder het beminde lied „O, mijn Vader, gij die woont”, de aandacht trok.

HERMAN B. DENKERS, *Secr.*

Adressen der Hoofdkantoren.

Het hoofdkantoor der Nederlandsche en Belgische Zending is — Izaäk Hubertstraat, No. 120, Rotterdam — President der Zending, Alfred L. Farrell.

De adressen van de hoofdkantoren der verschillende Afdeelingen en hunne Presidenten, zijn:

Rotterdamsche Conferentie: Paul Roelofs, Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam.

Amsterdamsche Conferentie: A. A. Hinckley, De Wittenstraat 111, Amsterdam.

Groninger Conferentie: Hyrum Hand, Damsterdiep 73, Groningen.

Arnhemsche Conferentie: W. W. Francis, Walstraat 14, Arnhem.

Luiksche Conferentie: A. C. Robinson, Quai de l'Ourthe 9, Luik, België.

Brusselsche Conferentie: G. J. S. Abels, Rue des Meuniers 306, Schaerbeek — Brussel, België.

Aangekomen.

Ouderling BENJAMIN CREZEE, van Ogden, is den 18en December in goeden welstand te Rotterdam aangekomen. Hij is geroepen om in de Amsterdamsche Conferentie arbeidzaam te zijn.

Aan onze Lezers.

Een ieder die de *Ster* niet meer wenscht te lezen, wordt verzocht ons dit te melden. Onze geachte Lezers, van wie wij zulk een bericht niet ontvangen, zullen wij beschouwen als inteekenaren voor het jaar 1899.

De Redactie.

Om het verbruik aan te toonen van electriciteit-leiding, in deze wereld, is het belangwekkend te weten, dat de totale lengte van 's werelds telegraafstelsel 4,908,823 mijlen bereikt heeft, behalve 181,440 mijlen onderzeesche kabels. Deze mijlafstand is verdeeld als volgt: Europa, 1,764,790 mijlen; Azië, 310,685 mijlen; Afrika, 99,419 mijlen; Australië 217,479 mijlen; Amerika 2,516,548 mijlen.

I N H O U D:

Hebt elkoander hier	Blz. 1	Amsterdamsche Conferentie	Blz. 14
Ik zal vergelden	" 4	Adressen der Hoofdkantoren.	" 16
Van het Oude in het Nieuwe	" 9	Aangekomen	" 16
Groetenis	" 11	Aan onze Lezers	" 16
Het Woord der Wijsheid	" 12		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.